

Sygn. akt I C 294/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko G. C.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

zasądza od powoda A. M. na rzecz pozwanego G. C. kwotę 1.817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 294/19 upr.

Uzasadnienie wyroku z dnia 8 maja 2019 r.

Powód A. M. domagał się zasądzenia od pozwanego G. C. kwoty 6.912,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.11.2017 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie wskazał, że strony w okresie od 3 lipca 2016 r. do 16 lipca 2016 r. prowadziły na jednym z portali społecznościowych korespondencję, w której ustaliły warunki wzajemnych rozliczeń dotyczących łączącej je współpracy handlowej. W ramach tej współpracy powód oczekiwał od pozwanego zapłaty kwoty 1707 euro. Pozwany uznał żądanie powoda do kwoty 1.050 euro, której jednak ostatecznie nie zapłacił.

Powód w ostateczności zażądał od pozwanego zapłaty kwoty 1607 euro, kierując do pozwanego stosowne wezwanie na piśmie.

Wobec faktu, że wezwanie pozostało bez odpowiedzi powód żąda równowartości kwoty 1607 euro tj. kwoty 6.912,67 zł wraz z odsetkami od dnia wymagalności roszczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaprzeczył twierdzeniom pozwu, jakoby strony łączyła jakakolwiek umowa, w oparciu o którą powód uprawniony byłby do żądania zapłaty kwoty ujętej w pozwie. Zarzucił, że powód nie wykazał, ani podstawy prawnej swojego roszczenia, ani też nie wyjaśnił, z jakiego tytułu strony dokonują wzajemnych rozliczeń. Pozwany przyznał jedynie, że zakupił samochód marki M. (...) od P. B.. Wskazał również, że w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dn. 14.11.2017

r. zwrócił się do pełnomocnika powoda o wskazanie podstaw roszczenia powoda i ewentualnych dowodów, jednak pismo to pozostało bez odpowiedzi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 i 16 lipca 2016 r. strony A. M. i G. C. prowadziły wzajemną korespondencję za pośrednictwem jednego z portali społecznościowych. Treść tej korespondencji naprowadza, że strony w 2015 r. prowadziły - bliżej nie sprecyzowaną - współpracę w zakresie nabywania samochodów w Holandii. Z tytułu wzajemnych rozliczeń powód zażądał od pozwanego kwoty 1607 euro, w odpowiedzi na co pozwany – w jednej z wiadomości - zadeklarował, że jak otrzyma podatek, to zapłaci powodowi 1050 euro, czego ostatecznie nie uczynił.

Pismem z dnia 14.11.2017 r. powód zwrócił się do pozwanego z żądaniem zapłaty kwoty 1.922 euro tytułem rozliczenia umowy zamiany pojazdów M. (...) na S. (...).

W odpowiedzi na wezwanie powoda, pełnomocnik pozwanego wezwał powoda o przedstawienie umowy zamiany pojazdów, ewentualnie innych dowodów uzasadniających roszczenie o zapłatę. Pismo pozostało bez odpowiedzi (dowód: wydruki komputerowe (print screen) korespondencji między stronami z dn. 3 i 16 lipca 2016 r. -k.12-16, wezwanie do zapłaty z dn. 14.11.2017 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia – k.17-22, pismo pełnomocnika pozwanego A. D. z dn. 16.11.2017 r. – k.30).

W dniu 13 lipca 2015 r. pozwany G. C. - jako kupujący nabył od P. B. – jako sprzedającego - samochód marki M. (...) sdi, rok. prod. 2001 za cenę 2900 euro. Umowę kupna sprzedaży sporządzono na piśmie, wskazując jako miejsce transakcji A. (Holandia). Umowę przedstawiono w Starostwie Powiatowym w J. celem rejestracji pojazdu (dowód: kserokopia umowy kupna sprzedaży – k. 29).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych w treści uzasadnienia kserokopii dokumentów prywatnych, uznając je za wiarygodną podstawę faktyczną sprawy. Strony nie kwestionowały w.w. dokumentów, ani też nie zachodziły żadne inne okoliczności mogące poddawać ich moc dowodową w wątpliwość. Wydruki komputerowe w postaci zrzutu ekranu, Sąd ocenił jako tzw. „inny środek dowodowy” w rozumieniu art. 309 k.p.c. potwierdzający, że strony prowadziły wymianę korespondencji o treści w nich utrwalonej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako bezpodstawne, podlega oddaleniu w całości.

Powód wywodził roszczenie o zapłatę kwoty 6.912,67 zł z faktu – bliżej nieokreślonej – współpracy handlowej, prowadzonej z pozwanym.

Jak wynika z treści wezwania do zapłaty, skierowanego do pozwanego w dniu 14.11.2017 r. podstawę prawną żądania zapłaty stanowić miała umowa zamiany pojazdów M. (...) i S. (...) z dnia 3 września 2015 r.

Powód – pomimo, iż w toku procesu reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem nie sprecyzował w pozwie odmiennej podstawy prawnej żądania, w związku z czym – mając na uwadze – okoliczności faktyczne przytoczone dla uzasadnienia roszczenia powoda, Sąd uznał, że podstawę prawną żądania zapłaty stanowi w istocie powoływana uprzednio umowa zamiany samochodów. Z racji fachowej reprezentacji powoda, jak również przez wzgląd na obowiązującą w procesie cywilnym zasadę dyspozycyjności i kontradyktoryjności, wyrażoną w art. 232 k.p.c. i 6 k.c. nie było rzeczą Sądu poszukiwać - z urzędu - środków dowodowych dla uwzględnienia żądania pozwu czy to w oparciu o umowę zamiany, czy też inną, alternatywną podstawę prawną.

Należy podkreślić, że materiał dowodowy zaofiarowany przez powoda nie pozwolił na poczynienie ustalenia, że strony były związane jakąkolwiek umową, z której wynikałaby wiarygodność wobec pozwanego na kwotę 6.912,67 zł lub inną.

Powód ograniczył się w tym zakresie do enigmatycznego sformułowania o łączącej strony „współpracy handlowej”, nie wiadomo jednak jakiej treści były warunki tej współpracy, jakie zobowiązania przyjęły na siebie jej strony. Pozostaje domyślać się, że umowa, na którą powód powołuje się w wezwaniu do zapłaty (k.17) nie została utrwalona za pomocą dokumentu w formie pisemnej, ale jednocześnie powód nie zaoferował innych sposobów dowiedzenia faktów na tę okoliczność. Należy w tym miejscu przypomnieć, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Należy równocześnie podkreślić, że przedmiotem poddanym pod ocenę Sądu, wyznaczającym granice kognicji Sądu, było żądanie powództwa, wyznaczone nie tylko jego przedmiotem, ale i podstawą faktyczną - artykułowane przez stronę powodową w chwili zamknięcia rozprawy, w tym wypadku - z uwagi na niestawiennictwo powoda na rozprawie - de facto w pozwie. Stąd też obowiązkiem strony inicjującej proces było sformułowanie podstawy faktycznej żądania w taki sposób, aby w świetle obowiązujących przepisów prawa materialnego żądanie zapłaty było uzasadnione.

Ustawodawca nie wymaga – co prawda - by powód określał podstawę prawną dochodzonego żądania, gdyż jego kwalifikacja prawna jest obowiązkiem sądu. Oznacza to, że nawet wskazanie jej przez powoda nie jest wiążące dla sądu, który w ramach dokonywanej subsumcji jest zobowiązany do oceny roszczenia w aspekcie wszystkich przepisów prawnych, które powinny być zastosowane jako mające oparcie w ustalonych faktach. (...) dowodowa powoda w niniejszej sprawie nie pozwoliła jednak Sądowi odnaleźć jakiegokolwiek adekwatnej podstawy prawnej dla żądania zapłaty kwoty określonej w pozwie.

W tym zakresie należy stanowczo wykluczyć, aby zawarta w korespondencji stron, luźna deklaracja pozwanego co do zapłaty kwoty 1.050 euro miała dla niego charakter wiążący i mogła stanowić uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt. k.c. Dla kwalifikacji przedmiotowego oświadczenia pozwanego jako „uznania roszczenia” konieczna jest uprzednia identyfikacja roszczenia, jako istniejącego i ważnego. Tymczasem, materiał dowodowy sprawy nie daje podstaw dla ustalenia istnienia, charakteru i treści zobowiązania, które mogłoby stanowić o zasadności roszczenia powoda.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o art. 603 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego, na które złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika – 1800 zł (§ 2 pkt. 4 Rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł.